

PARADOKSS

1 Paldies tev, brāli. Paldies. Tagad nolieksim mūsu galvas īsai lūgšanai. Un, kamēr mūsu galvas ir noliektas, es gribētu zināt, cik daudzi vēlētos tikt pieminēti lūgšanā, vienkārši dariet to zināmu, paceļot savu roku.

2 Mūsu Debesu Tēvs, mēs pazemīgi nākam pie Tevis, Kungs, atzīstot, ka mēs neesam cienīgi atnākt. Bet, tā kā Jēzus ir uztaisījis mums ceļu un ir samaksājis to cenu, tāpēc mēs drosmīgi varam nākt pie žēlastības troņa, kad mums ir vajadzība. Un tagad, Kungs, tā kā mēs esam šeit, lai pasniegtu Evaņģēliju, Kristus pieejamās bagātības, mums esi vajadzīgs Tu, Kungs.

3 Un, Tēvs, varbūt šeit sēž kāds, kuru Tu mēģini apmācīt varenā veidā, lai Tu varētu viņus kaut kur sūtīt, kādā Tavā lielajā misijā, ko Tu esi iecerējis. Es lūdzu, Tēvs, lai, ja tas tā ir, lai šovakar Tava iecere tiek piepildīta. Un palīdzi mums, kad mēs nododam sevi Tev kalpošanai.

4 Lūk, Tu jau redzēji visas tās rokas un joprojām skaties uz tām, kas ir paceltas. Tu zini, kam ir vajadzība. Un es lūdzu, lai Tu apmierini tās, Tēvs. Es piensu savu lūgšanu kopā ar viņu lūgšanu un viņu vēlmes, un savas vēlmes uz tā zelta altāra, kur šovakar guļ mūsu Upuris. Kunga Jēzus Vārdā mēs lūdzam, lai Tu lauz mums dzīvības Maizi, kas ir Tavā Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

5 Es atvainojos par nelielu nokavēšanos, es tikai sapratu, ka šovakar tas sākās nedaudz vēlāk, dievkalpojums sākās nedaudz vēlāk. Bet mēs to izdarīsim kā nākas un dosimies prom vienkārši tik ātri, cik vien iespējams. Tagad mēs vēlamies pievērsties Vārdam, šovakar, un ar visu, kas ir mūsos.

6 Es zinu, ka jūs esat šeit, jūs, daži no šiem jaukajiem dziedātājiem, kurus es... Mels Džonsons, viens no tiem, ko es pazīstu, sēž šeit. Es palūdzu viņam nodziedāt mums to dziesmu, kuru es vienkārši nevaru dabūt prom no galvas. Es visu laiku to dungoju, par "tām asarām, kas plūst". Man tā patīk. Un es domāju, ka viņš nodziedās to mums kādās uzņēmēju brokastīs vai kaut kur citur.

7 Džim, es gribu, lai tu noteikti man to ieraksti. Un, ja tev ir neliela lente, tad ieraksti to man uz tās, solo dziesmu, jo mani bērni vēlas to dzirdēt. Kad es esmu tāds kā nedaudz nomākts, es...es to klausos, tas liek man justies labi, klausīties labu dziedāšanu. Un, Billijs, es eju tur uz biroju, un viņam visu laiku ir ieslēgtas tās lentes ar dziedāšanu, un es domāju, ka tas viņam kaut kā palīdz.

8 Ziniet, dziesmā ir kaut kas tāds, kam piemīt spēks. Mēs visi to zinām. Mēs to apzināties. Saprotat? Tas... Paskatieties uz armiju, kad viņi dzied dziesmas un spēlē mūziku. Vai jūs zināt, ka iešana karā Dieva armijā sākas ar mūziku? Dziedātāji gāja šķirsta priekšā, priecājoties un dziedot; pēc tam nāca šķirsts; un pēc tam bija kauja. Tā tas ir. Tāpēc tā ir tā pareizā pieeja.

9 Un tas ir tas iemesls, kādēļ mēs esam ieradušies uz dievkalpojumu vakarā. Ko mēs darām? Dziedam himnas Tam Kungam; un pēc tam ir Šķirsts, Vārds, lasām Vārdu; un tad ir cīņa, tad mēs...mēs esam iekšā. Tā ka šovakar plīvo tie lielie karogi, Jēzus Kristus Vārds, Tas Kungs Dievs var tikt pagodināts, ienaidnieks padzīts.

10 Un, Dievs, iegūsti uzvaru šovakar un izglāb dvēseles, dziedini slimos un nomocītos; liec tiem, kas ir noguruši un zemu sakumpuši, pacelt savas galvas un priecāties, tiec Tu pagodināts ar lielu godu. Jo mēs lūdzam to Kunga Jēzus Vārdā.

11 Es vēlos, lai šovakar jūs kopā ar mani pievērsaties, ja jums ir Bībele...un dažreiz cilvēki vienkārši atzīmē to nelielo tekstu, par kuru runā kalpotājs. Kādreiz es varēju atcerēties to uzreiz, pat nepierakstot to. Bet pēc tam, kad man nupat apritēja divdesmit pieci gadi, nu, pirms dažiem mēnešiem, ar to es domāju – jau otro reizi, tāpēc man ir nedaudz grūtāk atcerēties. Man ir palikušas daudzas rētas no kaujām. Un, kad mēs kļūstam vecāki, mēs vienkārši vairs nedomājam kā agrāk, un man ir... Kad es skatos uz kādu Rakstu vietu un redzu, tad es atceros, par ko ir tas teksts.

12 Pievērsīsimies Jozuas 10. nodaļai, sāksim lasīt no 12. panta.

Toreiz Jozua runāja uz To Kungu, tai dienā, kad Tas Kungs nodeva amoriešus Israēla bērnu rokās, un viņš izsaucās Israēla bērnu priekšā: “Saule, apstājies pār Gibeonu un...mēnesi, pār Ajalona ieleju!”

Tad saule palika mierā, un mēness apstājās, kamēr tauta atriebās saviem ienaidniekiem. Vai tas nav rakstīts Varoņu grāmatā? Tiešām, saule palika debesu vidū stāvēt un nesteidzās noiet veselu dienu.

Un nebija nevienas citas dienas tādas kā šī, salīdzinot ar iepriekšējām un arī ar nākamajām, kurā Tas Kungs tā būtu paklausījis cilvēka balsij, jo Tas Kungs karoja Israēla labā.

13 Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Viņa Vārda lasījuma. No turienes es vēlos paņemt tēmu uz apmēram trīsdesmit minūtēm, ja es spēšu pie tās pieturēties: Paradokss. Es izmantošu tikai šo vienu vārdu: *Paradokss*.

14 Lūk, saskaņā ar Vebsteru, paradokss ir “ kaut kas, kas izskatās neiedomājams, bet tas ir īstens”, tādējādi paradokss būtu tas pats, kas brīnums. Paradokss ir tad, kad kaut kas izskatās kā tāds, ka tas nevarētu būt, saskaņā ar cilvēka prāta zināšanām tas ir pilnīgi neiedomājami, bet tomēr tas ir pierādīts kā īstens. Lūk, brīnums būtu tas pats, jo brīnumu nevar izskaidrot. Brīnums ir kaut kas tāds, kas notiek, bet tu nevari to izskaidrot, tas padara to par paradoksu. Tas ir neticami, bet tomēr tā ir patiesība.

15 Lūk, cilvēki mūsdienās, daudzi modernisti, uzskata, ka brīnumu laiki ir beigušies. Viņi netic, ka pastāv kaut kas tāds kā brīnums. Un tomēr es ticu, ka pasaule ir pilna ar brīnumiem. Es ticu, ka paradoksi notiek visu laiku.

16 Piemēram, es ticu, ka ikviens no jauna piedzimis Kristus ķermeņa loceklis ir paradokss pats par sevi. Es ticu, ka ikviens no jums, metodisti, prezbitēriāņi un luterāņi, kas nekad nebijāt piedzīvojuši Svētā Gara kristību, bijāt kādā formālā draudzē, kura neticēja īstenai dzimšanai no augšas, bet tagad esat saņēmuši Svētā Gara kristību, jūs esat ideāls paradoksa piemērs. Jo ar jums ir noticis kaut kas tāds, kas ir mainījis visu jūsu būtību, un ikviens, paskatoties uz to, varētu saprast, kas ir paradokss: brīnums.

17 Ja tas nenotiek, tu nevari būt kristietis. Ir jābūt paradoksam, lai tu varētu kļūt par kristieti. Jo neviens cits, izņemot Dievu, nevar...nevar izmainīt cilvēka garu un iedot viņam dzimšanu no augšas. Tikai Dievs ir tas ir vienīgais, kas var to izdarīt. Un tas ir brīnums, kā Dievs var paņemt cilvēka domāšanu un viņa ceļus, un viņa dzīvi, un visu pārējo un izmainīt to no tā, kas tas bija, uz to, par ko tas var būt, par ko Viņš var to padarīt.

18 Piemēram, pirms dažām dienām mani izsauca uz skatuves jeb saistībā ar kaut kādu notikumu. Tur bija viens jauks jauniets, ļoti jauks puisis, viņš satikās ar vienu meiteni, ļoti jauku meiteni no labas ģimenes. Un šim puisim pēkšņi radās kaut kāda ideja, un viņš vienkārši aizgāja prom. Viņš izdarīja kaut ko nepareizu tai meitenei, un, tā teikt, viņš apsoltāja viņai, ka izdarīs kādu konkrētu lietu, un tad viņš to neizdarīja. Un tā vietā, lai atnāktu pie meitenes un atvainotos, kā tas džentlmenim būtu jādara, viņš...viņā vienkārši nebija tas, lai to izdarītu.

19 Un tēvs un māte izsauca mani uz skatuves un teica: “Mēs vēlētos zināt, kas kait mūsu dēlam.”

20 Lūk, reizēm nav viegli to izdarīt, bet tev ir jābūt patiesam un godīgam. Tādējādi, tas zēns bija kristietis, ciktāl tas attiecās uz ticību. Viņš bija nožēlojis grēkus un bija kristījies, un viņam bija savs stāvoklis ticīgo vidū, un tomēr viņš nebija saņēmis Svētā Gara kristību, lai arī cik ļoti viņš domāja, ka viņš bija.

21 Tās ir divas dažādas lietas – domāt, ka tev ir, un tad, kad tas patiešām ir. Varbūt tu vari mēģināt sacīt, ka tev ir, un varbūt tu vari parādīt dažus kaut kādu emociju pierādījumus; bet, ja tava dzīve neapstiprina to, ko tu apliecini kā sev piederošu, tev joprojām tā nav. Nav svarīgi, cik daudz

emociju, cik daudz tu lec, skrien, sajūtas, runā mēlēs vai skaļi gaviļē, vai uz kā nu vēl tu varētu to balstīt; kaut arī tas ir labi, arī es tam visam ticu; bet, ja tava dzīve nesakrīt ar tavu liecību, tad tev Tā nav. Jo Gara augļi apliecina, kas tu esi, gluži tāpat kā jebkura koka augļi parāda, kas tas ir. Jēzus teica: “Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsit.”

22 Un tā, šī jaunā puīša vecāki, viņa māte ir vāciete. Negribot nomelnot vāciešus, bet tajā ģimenē ir kāda iedzimta īpašība, un tā ir: viņi vienkārši tur sēdēs, un tu vari runāt ar viņiem, bet viņi vienkārši cieši skatīsies tev sejā. Viņiem ir... Šīs sievietes māsa, tā puīša māte, viņas māsa. Es daudzus rītus esmu gājis pa ielu, un tā jaunā sieviete sēž tur pagalmā, un es saku: “Labu jums rītu!” Viņa vienkārši skatās uz mani. Un es apstājos un saku: “Tik tiešām, jauks rītiņš!” Viņa vienkārši stāv, skatās tieši uz tevis; inteligenta sieviete. Un es saku: “Atnāciet kādreiz pie mums ciemos.” Viņa vienkārši stāv un skatās. Nu, viņas brāļi ir tādi paši, tēvs un māte ir tādi paši.

23 Tā puīša tēvs ir īsts īrs, untumains un karstasinīgs, nervozs. Tāda ir visa viņa ģimene, izņemot vienu otru ģimenes locekli, kurš ir atgriezies. Lūk, tajā šis puisis...

24 Tas tēvs un māte, abi ir kristieši, papildīti ar Svēto Garu, un viņi ir audzinājuši šo jaunieci Tā Kunga ceļā. Un tagad šim jaunajam cilvēkam ir apmēram septiņpadsmit vai astoņpadsmit gadi, kaut kas tamlīdzīgs, ļoti labs jaunieci, un mājās viņš...viņš ir bijis īsts paraugzēns, jauks puisis. Un viņam ir brālis, kurš ir pilnīgi pretējs.

25 Bet tās meitenes, mātes ģimene dzīvo netālu no kādas jaukas draudzes. Bet vai jūs domājat, ka viņi kādreiz uz turieni aiziet? Nē. Un viņi zina, ka tas ir pareizi, bet viņi vienkārši nav tādi, kas lūdz piedošanu vai atvainojas. Viņi vienkārši to nedarīs. Viņi vienkārši nav tādi.

26 Lūk, šī puīša tēva un mātes gēni, neskatoties uz to, cik ļoti viņi ir atgriezušies, joprojām ir miesa, kas ir pārgājusi uz to puisī. Tādējādi tajā puisī iekšā ir komplekss, tieši tāds kā viņa mātes ģimenei, un viņi nepiedod, viņi neatvainojas, un tieši tur atrodas tas puisis.

27 Un tā, es pateicu tēvam: “Nav svarīgi, cik ļoti tu viņu audzināji...” Es teicu: “Tagad paskaties uz sevi, uz savu ģimeni – viņi visi ir dzērāji un kaušanās, un šaušana, un griešana, un tā tālāk.”

28 “Tagad paskaties uz savu ģimeni,” teicu mātei. “Tā ir cilvēku grupa, kas vienkārši sēdēs tur un nerunās, ļoti neatkarīgi un tā tālāk, necienīgi pret reliģiju. Bet,” es teicu, “tu tāda neesi. Tu esi vienīgā no visām savām māsām un brāļiem, un tu esi mīļa, jauka un piedodoša. Kas to paveic? Un tu esi koks, daļa no tā ģimenes koka, tomēr tu esi saņēmusi Svēto Garu. Tas ir tas, kas padarīja tevi maigu un mīļu. Tie vairs nav tavi radnieki, tas ir tavš Kristus, kas dzīvo tevī.”

29 Tam puisim es pateicu: “Paskaties uz savu ģimeni, praktiski visi viņi ir dzērāji un tā tālāk.” Es teicu: “Un cik untumaini, un karstasinīgi, un nervozi, bet tu tāds neesi. Tu esi laipns, piedodošs. Kas tas ir? Svētais Gars. Tu vairs neesi tas, kas tu esi; tas ir Kristus tevī.” Es teicu: “Tagad tam pašam ir jānotiek ar tavu dēlu.”

30 Un tas tēvs piecēlās un sacīja: “Mans dēls devās pie altāra. Viņš tika pareizi kristīts Jēzus Kristus Vārdā, iegremdēts ūdenī baseinā.” Teica: “Es zinu, ka mans dēls ir atnācis pie Kristus.”

31 Es teicu: “Tas viss varbūt ir kārtībā, visas ārējās darbības. Iespējams, viņš ir identificējies kā ticīgais ar ticīgajiem. Bet, kamēr viņš nav atdzimis, piedzimis no augšas, es ieteiktu tam jaunajam puisim nekad neprecēt kādu sievieti. Viņš uztaisīs viņai elli uz zemes, līdz ienāks tas maigais, mīļais, piedodošais Kristus Gars. Tad tas būs paradokss pats par sevi, ja ņem vērā pašu puīša dabu, kas ir tēva un mātes savienošāns produkts. Un tomēr savā domāšanā viņš cenšas, cik vien spēj, lai to uzvarētu. Viņš nevar to izdarīt. Viņš nekad to nepārvarēs. Tas būs jāuzvar Kristus. Kad viņš ielaiž sevī Kristu, tad viņš to jau ir uzvarējis. Tas būs pilnīgs paradokss, kad cilvēks piedzimis no Dieva Gara.

32 Esmu redzējis kritiķus, kas stāv maliņā un izsmej, un viskautko saka par Svētā Gara atmodu. Un pēc kāda laiciņa Dievs paņem to pašu cilvēku un maina viņu, un nu viņš stāv tepat aiz kanceles un sludina to pašu, ko viņš kādreiz ienīda. Tas ir paradokss, kā Dievs var paņemt neticīgo un uztaisīt

no viņa ticīgo.

33 Lūk, interesanti, ja cilvēks domā, ka brīnumi ir beigušies, interesanti, kādas zinātniskas zāles jūs varētu iedot šādam cilvēkam, lai mainītu viņos to attieksmi, lai aizvāktu prom šo naidu un ļaunprātību, un nepiešķiršanu? To nevar izskaidrot neviens. Bet tas ir paradokss, jo tas ir Dieva brīnums. Kad cilvēks ir izmainīts no tās personas, kāds viņš ir, par jaunu radījumu Jēzū Kristū, viņš kļūst par jaunu radījumu. Viņš vairs nav tas, kas viņš kādreiz bija. Viņš ir absolūti jauns radījums Kristū.

34 Pati šī pasaule, uz kuras mēs dzīvojam, ir absolūts paradokss, tas, kā tā tika izveidota. Vēstules Ebrejiem 11. nodaļas 3. pantā mēs ieraugām, ka “pasaule tika izveidota ar Dieva Vārdu”. No kurienes Dievs ņēma materiālu, lai uztaisītu šo pasauli? Kā Viņš to izdarīja? Bībelē ir teikts, ka tā tika “izveidota un konstruēta”. Visu tās struktūru un daļas salika kopā Dieva Vārds. Ja tas nav paradokss, tad es nezinu, kur tas ir. Kur mēs varētu uzrādīt un pateikt, ka Viņam bija materiāls, ja tur nebija nekāda materiāla? Viņam tas bija jāizrunā, lai tas taptu. Tas ir paradokss, ka šī zeme šodien ir šeit.

35 Vēl viena lieta, tas ir paradokss, kā tā turas savā orbītā, karājoties kosmosā. Kā tā var karāties tur vienā vietā, griezdamās *šādi* ar ātrumu aptuveni tūkstoš simts jūdžu stundā? Tās apkārtmērs ir divdesmit četri vai divdesmit pieci tūkstoši jūdzes, un ik pēc divdesmit četrām stundām tā veic vienu apgriezīenu, un tas ir tik perfekti, ka nenokavē ne sekundi. Tik ideāla griešanās, ka vairāk nekā... Vairāk nekā tūkstoš jūdžu stundā, tā griežas *šādi*, karājoties kosmosā. Ja tā pavirzītos augšup vai lejup, jebkur, nu, ak, tas izjauktu visu Dieva Saules sistēmas sistēmu. Un tā griežas ap ekvatoru, ap orbītu tik ilgā laikā, gadā, tur nekad nav kļūdas, gadalaiki ir pilnīgi precīzi.

36 Pasakiet, kas to tur notur, kas pagriež to tik nevainojami laikā. Jūs varat dabūt pulksteni; es nezinu, cik jūs varētu par tādu samaksāt, tūkstoš dolāru; un tas pulkstenis mēneša laikā atpaliks vairākas minūtes. Viņiem nav nekā tāda, kas varētu darboties tik perfekti, un tomēr šī zeme riņķo perfekti. Kāpēc? To dara Dievs. Tas ir paradokss. Dievs pavēlēja tai to darīt, un tā to dara.

37 Kā tad ar mēnesi? Kaut arī tas ir miljoniem jūdžu attālumā no zemes, tomēr tas kontrolē plūdmainības uz zemes. Miljoniem jūdžu attālumā, tā ietekme, kad tas atrodas savā vietā. Stāvēdams savā orbītā, tas ietekmē zemi. Ikviena planēta ietekmē otru, atrodoties savā vietā.

38 Ak, kādu sprediķi es varētu no šejienes paņemt, kādu mācību! Kā katram Dieva radījumam paliekot savā vietā, tas ietekmētu to otru. Bet mūs aizrauj kaut kāds mežonīgs emociju uzplūds, un mēs veidojam organizāciju un atdalāmies, acīmredzot bez ticības, un tad mēs izjaucam visu kristietības sistēmu. Ja katrs cilvēks paliktu savā vietā, tas būtu Dieva paradokss, redzēt, kā Dievs varētu savest kopā prezbiteriāņus, luterāņus, baptistus, metodistus, katoļus un visus pārējos. Ja mēs atgrieztos pie Dieva Vārda, tas būtu īsts paradokss. Un tad visa draudze spētu būt vienisprātis, nevis pamatojoties uz jūsu ticības mācībām un pārējo, bet gan uz Vārdu, kā tas ir rakstīts. Jo “to nevar patvaļīgi skaidrot”, ir teikts Rakstos.

39 Kā tas mēness ietekmē pasauli! Te ne pārāk sen mans draugs, mans kaimiņš, taisīja urbumus naftas ieguvei tur Kentuki štatā. Un, kad tas mēness sāk pacelties tur augšā, pa visu zemi atnāk tas paisums. Tas sāļais ūdens, kas atrodas tur lejā tajā caurumā, ko viņi izurbj, pacelsies, kad parādīsies mēness. Nav svarīgi, vai tas ir simtiem pēdu zem virsmas...vai šeit, zemes virspusē. Tas ir simtiem pēdu dziļš, tomēr, kad tas mēness atgriežas, tas ūdens paceļas tam pretī. Tā notika.

40 Jūs neko nevarat noslēpt, ja Dievs to ir pavēlējis. Tam ir jāpakļaujas Dievam, kad Dievs dod Savu pavēli. Tieši tādēļ es zinu, ka Viņam būs “draudze bez traipa un bez krunkas”, Dievs tā ir pavēlējis. Tam būs jāpakļaujas. Dievam viņa būs, jo tā ir pateicis Dieva Vārds.

41 Kā tās plūdmainības un mēness, un viss pārējais ietekmē zemes darbības! Paņemiet...

42 Mēs redzam krītošu zvaigzni, mēs saucam to par zvaigzni. Tā nav krītoša zvaigzne. Tā ir gaisma. Protams, mēs to zinām, bet mēs saucam to par zvaigzni. Šī zvaigzne nevarētu aizceļot tik

tālu. Ja kāda zvaigzne izkustētos no savas orbītas, tas, iespējams, ietekmētu visu tajā ciklā, visā visumā. Tā notiktu. Tas radītu traucējumu. Visam ir jāpaliek savā vietā, lai Dieva sistēma turpinātu virzīties.

43 Tāpat arī mums ir jāpaliek savā vietā, mums ir jāpaliek kā Dieva dēliem un meitām. Ja mēs toreiz nebūtu krituši, tad tas viss grieztos, nebūtu nekādas nāves un nekā cita. Bet, paldies Dievam, tuvojas paradokss, kad Dievs pats nostādīs viņu atpakaļ tur, kur viņai vajadzētu būt. Jā, paradokss.

44 Cilvēks, kurš netic paradoksam un netic brīnumiem, kā tu varētu pamatot savu intelektu, skatoties sejā tām lietām, ko tu nespēj izskaidrot? Tas ir pilnīgi neiespējami jebkuram cilvēkam izskaidrot, kā šī zeme var griezties un nevainojami nenobīdīties no laika, vienmēr, un visa Saules sistēma un pārējās lietas, un kā mēness var ietekmēt zemi. Un par cik daudzām citām lietām mēs varētu izstāstīt!

45 Kā sulas rudens sezonā noiet lejā koka saknēs bez jebkāda intelekta, kas tās tur iedzītu, pavasarī tās atkal atgriezīsies atpakaļ ar jaunu dzīvību, nu, tas ir paradokss. To neviens nevar izskaidrot. Mēs nezinām, kā tas darbojas. Bet Dievs to dara, tāpēc tas ir paradokss, pastāvīgi. Tas ir noslēpums, kā Dievs to paveic. Mēs skatāmies uz to tik bieži, ka tas kļūst tik ikdienišķs. Mēs skatāmies un to nepamanām.

46 Un šādi tas ir ar mums, pentakostu ļaudīm. Mēs esam redzējuši, kā Dievs paveic tik daudzus paradoksus, ka mēs tikai retos gadījumos tik vien kā aizdomājamies par to. Ja vien mēs uz brītiņu apstātos un padomātu to! Dievs ir visur. Dievs īsteno. Un Viņa senais pulkstenis tikšķ bez apstājas, līdz visbeidzot tas nonāks līdz pašai mūžībai, jo Dievs ir apsollījis, ka tas tā būs. Lūk, mēs zinām, ka pastāv paradokss.

47 Lūk, toreiz Noasa dienās, pirms sākās lietus un plūdi. Tajā lielajā intelektuālajā periodā, kurā viņš dzīvoja, Noasam bija diezgan grūti mēģināt pateikt cilvēkiem, atsaucoties uz Dieva Vārdu, ka būs lietus. Lūk, tas būtu...protams, tas neatbilda viņu zinātnisko pētījumu rezultātiem. Debesīs nebija nekāda lietus. Bet, saprotiet, Noass teica, ka būs lietus, jo Dievs pateica, ka būs lietus. Un Noass ticībā, pirms vēl lietus sākās, viņš teica, ka tas būs.

48 Tieši tādēļ mēs sakām to pašu. Tas... Viņi saka: “Nu, Jēzus, viņi jau sen saka, ka Viņš nāks. Viņi apgalvoja, ka Viņš nāks, jau pirms simtiem gadu. Tā teica apustuļi, varbūt viņu paaudze.” Tas ne mazākajā mērā to neaptur. Mēs joprojām zinām, ka Viņš nāk. Kā tas notiks? Es nezinu. Bet Dievs sūtīs Viņu. Viņš apsollīja to darīt, un es zinu, ka Viņš būs šeit.

49 Un tā, Noass varēja pateikt vienīgi: “Dievs tā pateica.” Bet, saprotiet, galu galā tas nesaņēma viņu zinātnisko apstiprinājumu tajā laikā. Bet, kad pienāca laiks piepildīties Vārdam, lietus vienalga atnāca. Tajā dienā tas bija īsts paradokss – iedomāties, ka lietus varētu atnākt no debesīm, kur nebija nekāda lietus.

50 Bet, ja Dievs tiek turēts pie Viņa Vārda, Viņš var īstenot, uztaisīt paradoksu. Viņš var paveikt brīnumu. Un jebkurš cilvēks, kas dzimis no tā paša Gara, kurš dara brīnumus, nu, viņam ir viegli ticēt brīnumiem, jo viņš ir daļa no Dieva. Āmen.

51 Dieva dēls un meita; nevis caur kādu konfesiju, nevis caur ticības mācību, nevis caur rokasspiedienu, bet caur piedzimšanu, ka tu esi miris savai domāšanai un piedzimis no Dieva Gara. Un tu pats esi paradokss, tas, ka tu esi izmainīts no nāves dzīvībā. No tavas pašas iekšējās būtnes ir jauns radījums Jēzū Kristū. Tas ir paradokss.

52 Dievs runā Savu Vārdu, Viņa bērni tic tam un Dievam. Zinātnieki nevar pierādīt, kā tas var notikt, viņi par to neko nezina. Bet tie bērni tik un tā tam tic, un tad Dievs izdara paradoksu, īsteno to. Īsteno to, jo Viņa Vārds, kas izteica šo pasauli, un tā radās, var īstenot, var likt īstenoties ikvienam vārdam, ko Viņš jebkad ir apsollījis.

53 Tieši tādēļ Ābrahāms nešaubījās par Dieva apsollījumu neticībā, bet bija pilnīgi pārliecināts, ka Viņš spēj piepildīt un turēt to, ko Viņš pateica, ka Viņš darīs. Viņš nešaubījās par Dieva

apsolījumu, būdams simts gadus vecs, bet Sārai bija deviņdesmit, ka tas bērns piedzims. Jo viņš zināja, ka Dievs var īstenot un padarīt...likt notikt paradoksam attiecībā uz kaut ko, notikt brīnumam, un Viņš to izdarīja.

54 Tie ebreju jaunieši. Nu, kā jūs varētu pārliecināt šodienas zinātni, ka cilvēks varēja ieiet ceplī? Ak, es baidītos pateikt, cik daudz Fārenheita karstuma grādu tur bija; bet viņi varēja ieiet tajā ceplī tur, Daniēla grāmatā, un palika tajā krāsni, līdz tie uzskatīja, ka viņš...ka viņi visi ir sadeguši līdz pelniem. Kad pat tie vīri, liela kareivju armija, lieli, spēcīgi vīri, kas devās uz turieni, lai iemestu viņus tajā ceplī, tie vīri, kas tur iegāja, nomira no tā cepļa lielā karstuma, kas viņiem pieskārs. Un viņi iekrita tajā ceplī, un atradās tur iekšā visu to laiku, un iznāca ārā pat bez deguma smakas uz viņiem.

55 Dievs, kas dara brīnumu! Tas bija īstens paradokss par Dieva spēku, kas pasargā no jebkura ienaidnieka, kad cilvēks ir gatavs atzīt, ka Dievs ir uzticīgs. Un Dievs tur Savu Vārdu un godā tos, kas Viņam tic. Protams, es ticu paradoksam.

56 Jozua, tas varenais kareivis, par kuru es tikko lasīju, pirms kāda brītiņa, Jozuas grāmatas 10. nodaļā. Ievērojiet, Jozua bija Dieva draugs. Viņš bija karavīrs, ģenerālis, un viņš uzauga, būdams pravieša Mozus ietekmē. Mozus bija paņēmts prom, un Jozua bija saņēmis pavēli ievest tos bērnus apsoltajā zemē un sadalīt to zemi. Bērnu nepaklausība... Un Mozus bija gaidījis, līdz viņš kļuva vecs, un tā Jozua cēlās, lai ieņemtu Mozus vietu, lai būtu Dieva ģenerālis.

57 Un Tas Kungs runāja uz viņu un sacīja: “Kā Es biju ar Mozu, tā Es būšu ar tevi.” Ar to Jozuam pietika. Sacīja: “Esi stiprs un ļoti drosmīgs, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi, lai kur tu ietu. “Un visas vietas, kur jūs savu kāju pēdas liksit, Es esmu jums devis.” Tādējādi pēdas nozīmē īpašumu. Viņiem piederēja visa tā zeme. Tas bija apsoltājums.

58 Vēl ilgi, pirms tas notika, kad viņš ieradās tur kopā ar Kālebu un pārējiem izlūkiem, un viņi ieraudzīja to lielo pretestību: amalekiešus, ferisiešus, hetiešus un tā tālāk, visi aiz mūriem, un tur, Jerikā, to mūru augšā varēja rīkot kaujas ratu sacensības, un lielus, spēcīgus vīrus. Tā ka daži no neticīgajiem viņu vidū sacīja: “Nu, mēs izskatāmies kā sienāži, salīdzinot ar viņiem.”

59 Bet Kālebs un Jozua sacīja: “Mēs esam vairāk nekā spējīgi to ieņemt.”

60 Kāpēc? Dievs teica: “Es esmu devis jums šo zemi.” Lai arī kāda būtu pretestība, cik lielas un...šķīstu grūtības, tomēr Dievs teica, ka tas piederēja viņiem. Ak! Dievs ir spējīgs piepildīt to, ko Viņš ir apsoltījis.

61 Tas bija paradokss, redzēt, kā saujiņa gandrīz neapbruņotu vīru (tikai ar to, ko viņi bija paņēmuši tuksnesī, kur bija padzinuši citus, varbūt ar ko tādu kā veci grābekļi un zāģi, un kas nu vēl viņiem bija pa rokai) ieiet tur un sakauj tos vīrus, kas bija milži. Tas bija paradokss. Dievs zināja, ka viņiem bija drosme to darīt. Un Viņš deva viņiem apsoltājumu, un viņi devās uz turieni un īstenoja tieši to, ko Dievs apsoltāja viņiem darīt.

62 Kādu dienu kaujas karstumā, kad tie ķēniņi bija savā starpā noslēguši varenu vienošanos un bija atnākuši cīnīties pret Jozuu un Israēla bērniem. Dievs viņiem bija apsoltījis to zemi. Un viņš bija sakāvis ienaidnieku, un tie bija mežos un kalnos, izkaisīti tur pa visu to mežonīgo apgabalu, un Jozua paskatījās, un viņš redzēja, ka saule riet. Viņš zināja, ka, ja šīm armijām būs iespēja savākties un atkal iziet viņam pretī, nu, viņš zināja, ka tas viņam būs divreiz grūtāk un ka, iespējams, viņš zaudēs vēl vairāk cilvēkus, ja tās atkal spēs apvienoties.

63 Tieši tur, kalpotāji, tieši tur mēs ciešam neveiksmi. Tieši tur draudze izgāžas. Kad šī atmoda, kas mums tikko bija, šīs varenas kampaņas, kas sākās visā valstī, kad mēs bijām panākuši, ka ienaidnieks bēg, mums būtu jāturpina viņu vajāt. Bet lieta tāda, ka mums, redz, vajag noiet no ceļa savu kaprīžu un visa pārējā dēļ, un neprātīgi aizrauties ar celtniecību, un “iegūt vairāk mūsu grupām”, un tā tālāk. Un pie tā jūs nonākat un atdalāties no Vārda, un paņemat *to*, *šito*, un tad veidojat vēl kaut kādas viņu organizācijas un uzsākat kaut ko citu. Tā tas notiek vienmēr. Tā tas

notika Lutera, Veslija un Mūdiņa, Senkī, Finnija, Noksa, Kalvina dienās, visu laiku. Tas ir noticis tādā pat veidā. Viņi novērš savas acis no atmodas un pievēršas tam, ko viņi var izdarīt paši.

64 Bet vai jūs zināt, kas notika? Jozua nebija tāda veida cilvēks. Viņam bija vajadzīgs laiks. Saule jau rietēja, un viņš zināja, ka, ja ienaidnieks apvienosies... Atmoda bija jau gandrīz noslēgusies, tāpat kā tas mums ir šodien. Viņš zināja: ja viņš gaidīs, kamēr ienaidnieks nostiprināsies pret viņu, tad būs grūti uzvarēt tajā kaujā. Vai jūs zināt, ko viņš izdarīja? Viņš zināja, ka Dievs bija apsolījis to zemi. Viņam vajadzēja vairāk laika. Un tā, saule jau bija tuvu rietam, tad viņš sacīja: "Saule, apstājies!" Āmen. Tik tiešām paradokss. Un tā saule stāvēja tur veselu dienu un vispār nekustējās; un mēness virs Ajalonas arī nekustējās.

65 Jo Bībele šeit saka, ka: "Nekad, ne agrāk, ne pēc tam, nav bijis tāda laika, ka Dievs būtu tik ļoti uzklājis cilvēka balsi."

Jūs sakāt: "Ak, ja es zinātu...ja vien mēs dzīvotu tajā laikā!"

66 Jēzus sacīja Marka Evaņģēlija 11:24: "Ja tu sacīsi šim kalnam: 'Kusties!' un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēsi, ka tas, ko tu esi sacījis, piepildīsies, tad tu saņemsi to, ko tu pateici." Vēl joprojām ir žēlastība un paradokss, līdz pat mūsu periodam. Protams.

67 Tas mēness un saule stāvēja nekustīgi, līdz Jozua kopā ar Israēlu pabeidza savu kauju un atriebās savam ienaidniekam. Kāpēc? Tas bija pienākuma izpildes laikā.

68 Nu, ja tu iznāktu šeit un sacītu: "Kalns, kusties! Es gribu tev parādīt, ka es varu to izdarīt." Tas to nedarīs.

69 Bet, ja tas notiek, pildot pienākumu, kad Dievs tev ir pavēlējis kaut ko izdarīt! Kā Viņš sacīja Mozum: "Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki tiem bērniem."

70 Cilvēki šodien visu laiku brēc: "Kungs, kas tālāk, kas tālāk?" Vienkārši izsaki un dodies uz priekšu! Pareizi. Dievs mums ir uzdevis kaut ko izdarīt, izdarīsim to. Nestāviet uz vietas un nedomājiet par to, sakot: "Kā tas var notikt? Nu, *tas* ir tas." Tas nav svarīgi; ja Dievs pateica to izdarīt, tad dariet to tik un tā. Viņš joprojām ir brīnumu Dievs.

71 Jozua, tas pavisam noteikti bija paradokss, kad tā saule apstājās. Kādu dienu es runāju skolā ar vienu zinātnieku, un viņš bija Bībeles skolotājs. Un viņš teica... Es viņam to pieminēju. Es teicu: "Es domāju, ka tu teici, ka zeme griežas apkārt, redz, bet saule stāvēja uz vietas?" Es teicu: "Kā tad ir ar Bībeli, par kuru tu mums tikko teici, ka tā ir patiesība? Dievs... Jozua teica: 'Saule, apstājies!'" Nu, viņš nevarēja uz to atbildēt.

72 Bet saule patiešām apstājās. Tā it nemaz nekustējās, saprotiet. Faktiski tā bija zeme, kas apstājās, un tagad jūs sakāt...

Viņš teica: "Zeme apstājās."

73 Es teicu: "Tu teici, ka, ja zeme apstātos, tā zaudētu savu gravitāciju un visi no tās nokristu. Ko tu darīsi tagad?"

74 Tas ir paradokss. Āmen. Dievs apturēja visu zemes griešanos, āmen, jo cilvēks pateica: "Stāvi tur, kamēr es izcīnīšu šo kauju." Tas ir paradokss. Āmen.

75 Tas bija paradokss, kad visas izraēliešu armijas bija iedzītas stūrī, un viņi bija nobijušies no kaut kāda milzīga aizvēsturiska milža, vārdā Goliāts, kas tur stāvēja. Un, lūk, izraēliešu armijas, labi apmācītais Sauls, galvas un plecu tiesu garāks par savu pārējo armiju, un drebēja kā apšu lapas. Neviens nebija spējīgs pieņemt tā vīra izaicinājumu tajā dienā.

76 Lūk, atnāk neliels puisis ar sārtiem vaigiem, sakumpušiem pleciem, kas svēra kādas deviņdesmit mārciņas, tērpies aitādā, kas bija aptīta viņam apkārt. Viņš teica: "Kauns šai dzīvā Dieva armijai; jūs stāvat šeit un ļaujāt tam neapgraizītajam filistietim izaicināt dzīvā Dieva

armijas.”

77 Kad šie vārdi nonāca līdz Saulam, Sauls sacīja: “Tu esi tikai jauneklis, bet viņš karotājs no jaunības. Un tu esi tikai puika, bet paskaties, kas ir viņš. Nu, tu nevari iet un cīnīties pret viņu.”

78 Bet ko viņš paņēma? Viņš neņēma ne šķēpu, ne zobenu, bet viņš paņēma lingu. Un vienīgā vieta, kur viņš varēja trāpīt tam milzim, bija tieši uz viņa pieres, kur viņa bruņutērps nokarājās uz viņa sejas, lai aizsegtu acis. Un tas akmens un lielais attālums tā četrpadsmit pēdu garā šķēpa dēļ, ko viņš turēja rokā; tas bija izstiepts uz priekšu visā garumā, viņš būtu varējis uzdurt mazo Dāvidu un izdarīt ar viņu jebko, un uzkārt viņu kokā, kā viņš draudēja to izdarīt, un viņa līķi izbarot putniem.

79 Bet kas notika? Notika paradokss, kad Dievs paņēma nelielu vīru ar sārziem vaigiem, kurš pēc izskata nebija nekas pārāk īpašs, it nemaz, pat nebija apmācīts karotājs, tikai bērns, kurš ticēja Viņam, un nokaunināja visu valsti. Dievs izdarīja to caur paradoksu.

80 Āmen! Šovakar Viņš joprojām ir paradoksu Dievs, tieši tāpat, kā Viņš bija toreiz.

81 Viņš sašūpoja visu to armiju. Viņi to ieraudzīja, un viņi metās bēgt un prom, jo viņi ieraudzīja, ka tajā mazajā puisī bija ticība Dievam, kurš var mainīt visu dabu, darīt visu, ko vien Viņš vēlas darīt, kad cilvēks tic Viņa Vārdam. Protams. Es ticu, ka tas bija paradokss.

82 Mozus, ievērojams militārists, kurš mēģināja atbrīvot Israēlu, bet viņam tas neizdevās. Viņš gribēja iznīcināt ēģiptiešus. Viņš iznīcināja vienu cilvēku, un tādēļ viņš iekļuva nepatīkšanās, darīdams to pēc savas gribas. Bet pēc tam viņš paņēma nūju, kādu vecu izkaltušu nūju no tuksneša, un nonāvēja veselu armiju. Āmen. Ja tas nav paradokss, tad es nezinu, kāpēc. Kad viņš iesita ar šo nūju pa jūru un pavēlēja jūrai aizvērties un...viņš noslīcināja Ēģipti, visu valsti, vienā reizē, ar nūju rokā. Āmen.

83 Tas bija paradokss, kā viņš vadīja Israēlu cauri tuksnesim, tas bija četrdesmit gadus. Un, kad viņi iznāca ārā, viņu vidū nebija neviena savārgušā. Tas ir paradokss. Tieši tā. Kāds varens vīrs viņš bija un ko Dievs izdarīja viņam, jo viņš ticēja Dievam! Tas bija paradokss. Tieši tā.

84 Tas bija paradokss, kad Dievs izvēlējās vienu parastu vīru, vārdā Miha, četrsimt labi apmācītu izraēliešu praviešu priekšā, jo tas vīrs bija gatavs turēties pie Dieva Vārda, kad visa opozīcija bija pret viņu.

85 Kad tie četri simti teica: “Ak, dodies priekšu!” Viņš sacīja Ahabam un Jošafatam: “Dodieties uz turieni, Tas Kungs ir ar jums. Mēs tikko saņēmām atklāsmi. Tas Kungs ir ar jums. Ejiet uz turieni, jūs izdzīsīt viņus no mūsu zemes, jo tā ir mūsējā. Dievs iedeva to mums. Jozua sadalīja zemi, un tā pieder mums. Un tur ir tie filistieši, viņi ēd labību no mūsu laukiem. Nu, tas ir pilnīgi saprātīgi, mūsu atklāsme ir pareiza.”

86 Pēc tam, kā Dievs izvēlējās tādu vienkāršu vīru kā Miha, kurš pat nevarēja iekļūt tajā asociācijā, bet viņš atnāca tur ar Tā Kunga Vārdu. Un viņš sacīja: “Ejiet vien, bet es redzēju Israēlu izkaisītu kā avis, kam nav gana.” Tas bija paradokss, kā Dievs ļāva mazam, neievērojamam cilvēciņam iziet tur, tās visas lielās četrsimt praviešu grupas vidū, izraēliešu praviešu, ebreju praviešu, kas tur stāvēja, pravietodami nepareizi. Kā gan Miha zināja, ka viņam ir taisnība? Jo viņam bija taisnība saskaņā ar Vārdu. Elija bija teicis, ka notiks tas pats; un kā viņš varēja svētīt to, ko Dievs bija nolādējis? Tas bija paradokss, bet Dievs lika tam notikt. Protams, bija.

87 Tas bija paradokss; kad maziņš, memmesdēliņa izskata puika ar septiņām matu cirtām, kas nokarājās no viņa galvas, un, iespējams, tajos bija iesieta lente, cik nu es zinu, kā maziņš memmesdēliņš. Viņa vārds bija Simsons. Bet kad lauva, varbūt kādas pieci simti mārciņas smags lauva ierēcās un gāja viņam virsū, viņš paņēma un ar savām rokām to lauvu pārplēsa. Āmen. Bet paskatieties, kas notika? Sākumā uz viņu nonāca Tā Kunga Gars.

88 Tieši tas izraisa paradoksu. Lūk, kas tas ir. Tāda veida paradokss šovakar aizdedzinātu šo

arēnu ar Dieva godību. Ja Tā Kunga mīlestībai tiktu atļauts nonākt uz cilvēkiem, tad viņi lūgtos. Tik tiešām paradokss. Jā.

89 Kad Simsons nonāvēja to lauvu ar kailām rokām, sarāva to gabalos; mazmazītiņš, memmesdēliņa izskata zēns, uz kura muguras nokarājās septiņas nelielas matu cirtas.

90 Tas bija paradokss, kad viņš paņēma to žokļa kaulu un sadauzīja tūkstošiem filistiešu galvu. Neskatoties uz tām lielajām ķiverēm un lielajiem bruņukrekliem no vara, kas droši vien svēra simts mārciņas vai aptuveni tā, lielajiem vairogiem un pārējo, šķēpiem, labi apmācītiem vīriem un apmēram pusotru collu biezām vara ķiverēm, kas nosedza gan apakšējo, gan augšējo daļu, bija redzamas tikai viņu sejas. Un Samsons stāvēja tur ar to žokļa kaulu, kas bija gulējis tur varbūt četrdesmit, piecdesmit gadus... [Pārtraukums lentes ierakstā –Tulk.] ...tuksnesī, izkaltis. Nu, viens tāds sitiens pa tērauda gabalu būtu sadragājis to miljons gabaliņos. Bet viņš tur stāvēja, tas bija tas vienīgais, viņam bija dots uzdevums cīnīties un atgūt to valsti. Viņš bija izaudzināts un dzimis, lai nonāvētu to tautu. Aleluja!

91 Ja vien draudze spētu aptvert, kādēļ jūs esat šeit! Ja vien pentakostu draudze varētu aptvert, kādēļ jūs esat šeit! Kāda ir jūsu pārstāvniecība? Kāpēc jūs iznācāt no visām tām lietām, lai kļūtu par to, kas jūs esat?

92 Viņš zināja, kādam mērķim viņš bija dzimis. Viņš zināja, uz kā viņš stāv. Nebija nekādas nozīmes tam, kas bija viņa rokās. Viņš tur stāvēja, kad nāca tie filistieši. Un tas mazais knēvelis izdarīja varenus belzienus, pakāpies uz kāda akmens, lai varētu aizsniegt viņu galvas. Kad viņi skrēja tur augšā, viņš atsita vienu uz vienu un otru uz otru pusi. Un viņš tur noguldīja tūkstoti ar viņiem, gulēja tur miruši. Tas bija paradokss, kā tas mūļa žoklis neizjuka. Tas bija paradokss, kā tas mazais, trauslais kauls iztriecās cauri tām collu biezajām vara ķiverēm un nogalināja tos filistiešus, tūkstoti ar viņiem. Un viņš joprojām tur stāvēja, turēdams to savā rokā, tieši tādu pašu, kāds tas bija, kad viņš to paņēma. Tas bija paradokss. Āmen un āmen!

93 Viņš joprojām ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš joprojām ir tas pats Dievs ikvienam cilvēkam, kurš ir aicināts paņemt Dieva Vārdu. Dievs stāvēs ar viņu, ja vien viņš nebūs glēvulis. Simsons būtu varējis aizbēgt, bet viņš to nedarīja. Pareizi.

94 Tas bija paradokss, kad Dievs aicināja Jāni Kristītāju, priesteru dēlu, no lieliskas priesteru skolas, no lieliska garīgā semināra. Kāpēc gan viņš neturpināja? Tā bija tāda paraža, ka vīrieti sekoja savu tēvu tradīcijai. Nu, tas bija paradokss, kad Dievs aizveda Jāni tuksnesī, lai pastāstītu viņam, kas būs Mesija, lai pastāstītu viņam, kāda būs Mesijas zīme, kā viņš to atpazīs. Tā vietā, lai dotos uz skolu, lai iemācītos, kāds būs Mesija, Dievs aizveda viņu tuksnesī, lai pastāstītu, kāds būs Mesija. Tiem cilvēkiem tajā laikā tas bija diezgan liels paradokss. Jā.

95 Kad notika tā piedzimšana no jaunavas, tas bija paradokss; kā tas ir, ka Dievs, lai darītu Sevi zināmu cilvēkam, kļuva par cilvēku. Kā Dievs, tas lielais Gars... Dievs, manuprāt, bija jau pirms tam; tur nebija pat gaismas, nebija kāda meteora, nebija atoma, nebija molekulas, tur nebija nekā, un viss bija Dievs. Jā, lūk, cik Viņš ir liels. Viņš ir no mūžības līdz mūžībai. Viņš vienmēr bija Dievs. Viņš vienmēr būs Dievs. Un kā vislielākā no visām Dzīvībām kļuva par mazmazītiņu dīgli sievietes dzemdē, lai piepildītu Savu likumu, lai samaksātu sodu, ko pieprasīja Viņa likums, nāvi; kā Dievs izpaudās miesā, kā tas varenais debesu Dievs pārmainīja Savas iezīmes, no Dieva kļuva par cilvēku, caur dzimšanu no jaunavas, to nespēj izprast neviens.

96 Zinātne šodien nevar pateikt jums, kā notika tā piedzimšana no jaunavas, bet Dievs to izdarīja. Viņš atnāca. Neviens nebija spējīgs; visi bija dzimuši caur seksu. Kā tas...viens cilvēks ir tāds pats kā visi pārējie, neviens nevarēja palīdzēt otram. Mēs visi bijām nelaimē. Un tad nonāca pats Dievs un piedzima, nevis no ebreja, nevis no pagāna, bet Viņa Asinis bija Dievs. Asinis nāk no tēviņa. Šajā gadījumā tas bija Dievs, Dievs Radītājs, kas radīja to Asins šūniņu Marijas dzemdē un uzcēla Sev telti, lai Viņš varētu nonākt, un dzīvoja tajā.

97 “Dievs bija Kristū, salīdzinādams pasauli ar Sevi.” Pats vārds *Kristus* nozīmē “Svaidītais”.

Ak! Viņš bija Dievs, Dievs Savā pilnībā mājāja Viņā. Āmen. “Un Viņā mājāja Dieva pilnība miesā.” Tas bija paradokss. Cilvēki tajā laikā uz tā paklupa: “Tu, būdams cilvēks, padari Sevi par Dievu.” Tas joprojām tā notiek. Bet tieši tāpat, joprojām tiek īstenots tas pats paradokss. Viņš bija Dievs. Viņš joprojām ir Dievs. Viņš vienmēr būs Dievs. Tieši tā. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tieši tā.

98 Tā piedzimšana no jaunavas cilvēkiem bija noslēpums, viņi nespēja to saprast, tāpat kā šodien ir dzimšana no augšas. Jaunpiedzimšana cilvēkiem ir noslēpums. Viņi nespēj to saprast. Viņi nesaprot, ko tu ar to domā. Viņi ir to noniecinājuši, pazeminājuši, sakot: “Nu, vienkārši tāpēc, ka tu kaut kam tici.” Tam pašam tic arī ļaunie gari un trīc. Tas nav tas, kam jūs ticat, bet gan tas, ko Dievs faktiski ir izdarījis. Dzimšana no augšas ir piedzimšana. Tā bija jauns... Tas bija paradokss, kad Dievs atnesa cilvēcei jaunu dzīvību. Noraidīt to ir mūžīga atdalīšana. Pieņemt to ir mūžīgā dzīvība. Jums ir...

99 Jūs stāvat uz tā paša pamata kā Ādams un Ieva. Jūs varat paņemt... Ja Dievs uzliktu jūs uz kaut kā cita, tas būtu netaisnīgi pret Ādamu un Ievu. Katram Ādamam un Ievai šovakar, viņu priekšā ir nolikts pareizais un nepareizais. Jūs varat izdarīt savu izvēli. Jūs varat pieņemt Dieva Vārdu vai atstāt Dieva Vārdu. Jūs varat pieņemt Dieva Vārdu vai pieņemt savas konfesionālās mācības par to. Jūs varat pieņemt savas modernās idejas par to, kas tas ir. Jūs varat piedzimt no augšas un piepildīties ar Svēto Garu, vai arī baznīciskoties – vienu vai otru, kas jūs gribat būt.

100 “Man dzīvot ir Kristus.” Aleluja! Es ticu, ka tas pats Dievs, kas Vasarsvētku dienā nonāca uz Savas draudzes kā uguns stabs un sadalīja Sevi ar liesmu mēlēm starp saviem ļaudīm, ir šeit šovakar. Tas pats Dievs, kas Viņš bija toreiz, Viņš ir šodien, ar to pašu Svēto Garu. Es zinu, ka tas ir paradokss. To nav iespējams izskaidrot. Emocijas, kliegšanu, raudāšanu un visu pārējo nevar izskaidrot, bet tas ir paradokss, kā Dievs to dara. Tas ir neredzamais Dievs, kas mājā cilvēka sirdī, padarot Sevi redzamu, kad apstiprina Savu Vārdu, ka “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”.

101 Tas bija paradokss, kad namdara dēls, vārdā Jēzus no Nācāretes, paņēma piecas mazas maizītes un divas zivis un pabaroja piecus tūkstošus cilvēku. Ja tā nav, es gribu redzēt, kā kāds izdara to šodien. Es gribu, lai jūs man paskaidrojāt, kādu atomu Viņš atbrīvoja. Ko Viņš izdarīja? Ne tikai zivis, bet tā zivs bija izaudzēta, tai zivij bija notīrītas zvīņas, tā zivs bija iztīrīta, tā zivs bija sacepta, tā zivs bija tāda, kāda tā bija, un maize bija iestādīta un izaudzēta; un tas viss tika apiets, un Dievs pārmainīja to no ceptas zivs uz ceptu zivi. Viņš to vienkārši izaudzēja, un Viņš to atlauza, un Viņš to izaudzēja, un Viņš to atlauza, un Viņš to izaudzēja, līdz Viņš pabaroja piecus tūkstošus. Āmen.

102 Ko nozīmē šis process: nolauzt to, izaudzēt to; nolauzt to, izaudzēt to; paēdināt, izaudzēt to? Tas nozīmē, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš ir tas pats Dievs, kas bija. Viņš joprojām ir dzīvības maize ikvienam cilvēkam, kas ir izsalcis un izslāpis. Jūs nevarat izsmelt Viņa labestību.

103 Viņi saka: “Mums nav vajadzīgi brīnumi, mums nav vajadzīgi paradoksi.”

104 Viņš gaida. Tā ir Viņa programma. Tas ir tas, kas Viņš ir. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš gaida, kad tu pasniegsies un paņemsi savu daļu. Vai tu baidies to darīt? Vai tu labprātāk dotos pie upes un noķertu sev zivi, un mēģinātu to pagatavot un apacept to uz kūkas spēka vai kā citādi, vai arī tu labprātāk ņemtu to tā, kā Dievs to ir sagatavojis? Vienkārši pasniedzies ticībā un saki: “Jēzu, tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Es apgalvoju, Kungs, ka es ticu Tev. Ievieto manī to barību, to spēku, to ticību, kas man ir vajadzīga.” Pavēro un paskaties, kas notiks. Ar patiesu sirdi, Viņš paēdinās ikvienu, kas ir izsalcis. Viņš to izdarīs.

105 Jēzus bija...uztaisīja... Tas bija paradokss, kad Viņš pabaroja piecus tūkstošus cilvēkus ar piecām zivīm, un pēc tam savāca divus grozus jeb vairākus grozus.

106 Tas bija paradokss, kad Cilvēks, ar tādām kāju pēdām kā man un jums, uz tāda ezera, kāds šeit ir Mičigana ezers, vētras laikā, un viļņu baltās galotnes droši vien bija...

107 Nu, ja tu kādreiz esi tur bijis un esi redzējis, kā nonāk tās vētras, tās joprojām tur notiek, tur Galilejā, un izskatās, ka tās teju vai atsedz tā okeāna dibenu. Kad tas traucās tur cauri, tie briesmīgie vēji, un sāka pūst, un viļņu galotnes tā mētāja to laivu, ka bija zudušas visas cerības. Un uz tās jūras, kur viņi bija airējuši, airējuši jau ilgu laiku, es teiktu, apmēram no četriem pēcpusdienā līdz (pēdējai) ceturtajai sardzei, apmēram līdz trijiem vai četriem no rīta. Cik tālu tajā jūrā viņi bija aizairējuši! Un viņi atstāja Viņu tajā otrā krastā. Āmen.

108 Un ceturtajā sardzē, tur nu Viņš nāca, iedams pa viļņiem. Tas bija paradokss. Kā Viņš varēja kļūt pietiekami viegls? Kā Viņš varēja soļot pa tiem viļņiem un soļot no viena viļņa uz otru? Tie lielie viļņi nāca, bet Viņš uzkāpa uz viena no tiem un uzreiz pārkāpa uz nākamo, uzreiz uz nākamo, un pat ūdens piliens Viņam neuzpilēja. Nāca, staigādams pāri viļņiem! Izskaidrojiet to man, bet jūs nevarat. Kas tas bija? Tas bija paradokss, pavisam noteikti.

109 Tas bija paradokss, kad Pēteris, kuru Viņš nekad dzīvē nebija redzējis, viņa vārds bija Sīmanis, atnāca Jēzus Kristus klātbūtnē, jo viņa brālis Andrejs bija pateicis viņam, ka Viņš ir Mesija. Un, kad Jēzus pirmo reizi ieskatījās sejā tam cilvēkam, kuru Viņš nekad nebija redzējis, un sacīja: “Tavs vārds ir Sīmanis, un tu esi Jonas dēls,” tas bija paradokss. Ja tā nav, tad pastāstiet, kā Viņš to izdarīja. Tas bija paradokss.

110 Kāpēc? Tāpēc, ka Viņš ir Vārds. Un Bībelē ir teikts: “Dieva Vārds ir asāks par divpusēji griezīgu zobenu un izšķir sirds domas un nodomus.” Tas pierādīja, ka Viņš ir Vārds, āmen, “tas pats vakar, šodien un mūžīgi”.

111 Tas bija paradokss, kad Filips apgāja apkārt tam kalnam un atrada Nātānaēlu, un aizveda viņu Jēzus klātbūtnē, un Jēzus pateica viņam, kur viņš bija bijis iepriekšējā dienā. Tas bija paradokss, āmen, kas parādīja, ka Viņš ir Vārds. “Lūk, israēlietis, kurā nav viltības.”

Sacīja: “Kad Tu mani iepazīni, Rabi?”

112 Viņš sacīja: “Pirms Filips tevi pasauca, kad tu biji zem tā koka, Es tevi redzēju.” Paradokss. Āmen.

113 Tas bija paradokss, kad kāds parasts Jērikas pilsētas uzņēmējs, Kunga Jēzus kritiķis, uzkāpa kādā sikamora kokā, lai paslēptos, lai redzētu, kā Viņš iet garām. Un, kad Jēzus no Nācetes atnāca, ejot pa ielu, un nostājās tieši zem tā koka, kur viņš bija, un pacēla augšup galvu un nosauca viņu vārdā: “Caķej, nāc lejā. Es eju pie tevis uz mājām pusdienot.” Paradokss! Viņš nekad nebija redzējis šo cilvēku, nekad dzīvē. Viņš nekad nebija viņu redzējis.

114 Tas bija paradokss, kad varbūt daži simti cilvēku, jā, varbūt pusotrs, divi tūkstoši cilvēku iznāca no Jērikas pilsētas, uzjautrinoties par Viņu un izsmejot Viņu, kad Viņš izgāja no pilsētas tajā pēcpusdienā, tas ir, tajā rītā; kad Viņš gāja ārā no pilsētas, kad cilvēki meta Viņam virsū pārgatavojušos dārzenus. Un es varu dzirdēt, kā kāds priesteris saka: “Ei, man teica, ka Tu augšāmcel mirušos. Ei, Tu, pravieti, Tu, kas sauc Sevi par pravieti! Viņi...mums šeit ir pilna kapsēta ar viņiem, taisni vīri, labi cilvēki, priesteri kā es; aizej uz turieni, augšāmcel viņus. Paskatīsimies, kā Tu uzmodini mirušos.” Viņš nedzirdēja ne vārda no tā, ko viņi sacīja, viens sauca vienu, otrs citu.

115 Bet tur tālumā pie mūriem, kādus divsimt piecdesmit metrus tālāk, kāds nabaga vecs ubags, drebēdams tur aukstumā savā kreklā, sacīja: “Ak, Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani,” un apturēja Viņu Viņa ceļā. Aleluja! Jozuas sauciens, ne pārāk tālu, ne tālāk kā desmit jūdzes no vietas, kur Viņš stāvēja tajā brīdī, kādu dienu apturēja sauli. Bet nabaga ubags apturēja Dieva Dēlu, apturēja Viņu Viņa ceļā ar savu ticību, ar tādu pašu ticību, kāda bija Jozuam. Āmen. Jo viņš zināja: ja Viņš ir Dāvida Dēls, tad Viņš ir izpaustais Mesija, un Viņš var atdot atpakaļ viņam viņa redzi. Paradokss! Ak vai! Tas pavisam noteikti bija paradokss. Tieši tā.

116 Dievs, tas bija paradokss, kā Dievs spēja kļūt par cilvēku, lai nomirtu. Dievs, dzīvība, mūžīgā dzīvība, varēja kļūt par Dievu, dabisko dzīvību, lai nomirtu, lai izglābtu cilvēku, lai atvestu viņu atpakaļ mūžīgajā dzīvībā. Tas bija paradokss, kā tas varenais Dievs, kas piepildīja visu

kosmosu un visu mūžību, varēja nonākt un būt cilvēks, lai nomirtu, lai izglābtu...pats Savu radību. Kā Dievs kļuva par vienu no Saviem radījumiem, lai izglābtu, jo Viņš radīja Savu ķermeni. Tēvs Jehova visā pilnībā mājoja Jēzū Kristū, Savā Dēlā. Jēzus bija Dieva ķermenis. Dievs bija pārstāvēts tajā teltī, Jēzus Kristus miesā, un kā tas... Tas, kas piepildīja visu kosmosu un visu mūžību, kļuva par vienu Cilvēku. Amen. Vai jūs saprotat, ko es gribu pateikt? Lūk, un tas, ka Dievs varēja to izdarīt, lai nomirtu, un, ak, tas pats par sevi bija paradokss, kā Viņš varēja Sevi šādi izveidot, lai izciestu nāvi par visu cilvēci.

117 Bet, ak, kāds tas ir paradokss, kad Cilvēks tika sist krustā, nodots nāvei, liels romiešu šķēps tika izdurts cauri Viņa sirdij apmēram sešu vai astoņu collu platumā, un izšļacās Asinis un ūdens. Un viņi noņēma Viņu no krusta, mirušu, ietina Viņu drānā un guldīja Viņu kapā. Viņš bija tik miris, ka tas romiešu virsnieks pateica, ka Viņš ir miris, visi klātesošie teica, ka Viņš ir miris, mēness teica, ka Viņš ir miris, zvaigznes teica, ka Viņš ir miris, saule teica, ka Viņš ir miris, zeme piedzīvoja nervu sabrukumu, pasakot, ka Viņš ir miris. Un trešajā dienā Viņš atkal uzcēlās dzīvībā, nemirstīgs, no nāves. Tas ir paradokss. Āmen. Viņš teica: “Man ir vara atdot Savu dzīvību; Man ir vara atkal to uzņemt.” Viņa augšamcelšanās bija īstens Dieva paradokss.

118 Tas bija Dieva paradokss, kad Jēzus izvēlējās zvejniekus, nevis apmācītus priesterus, lai tie nestu Viņa vēstījumu. Šķita, ka Viņam atnākot, Viņš ies pie tiem lielajiem farizejiem un saduķejiem un sacīs: “Brāļi, jūs esat tie vīri, kas gadsimtiem ilgi esat uzturējuši šo konfesiju tīru. Tagad Es esmu atnācis, lai jūs paņemtu. Jūsu tēvi leposies ar jums, kad paskatīties lejup no Debesu sfērām,” vai kur nu viņi bija. Es par to šaubos. (Jēzus teica: “Jūs esat no sava tēva, velna.”). “Tā ka viņi paskatīsies lejup, teiks: 'Nu, mēs esam laimīgi.' Viņi būtu laimīgi to zināt. Tagad Es esmu atnācis, lai turpinātu no turienes, līdz kurienei jūs visi esat to noveduši.”

119 Tas bija paradokss, kad Viņš nosodīja ikvienu no viņiem un pateica viņiem, ka viņi ir no velna, un devās pie Galilejas jūras un paņēma neizglītotos zvejniekus, kuri pat nezināja, kā uzrakstīt savu vārdu, un iedeva viņiem debesu valstības atslēgas, nevis iedeva tās augstajam priesterim Kajafam. Kā gan varēja cilvēks, kas attiecībā uz reliģiju bija centies...kas pēc viņu domām bija cenšanās, savās tradīcijās un pārējās lietās ievērot Dieva lietas. Bet, lūk, Viņš atnāc un izvēlas citu grupu turpat pie upes. Kad cilvēks ir apmācīts un izglītots, un pabeidzis seminārus un skolas, un visu pārējo, bet Viņš aizgriežas no tā un ignorē to, un paņem nezinošu zvejnieku, un iedod viņam atslēgas uz to valstību. Āmen.

120 Lūk, kas uztaisa paradoksu: kad kāds tic Dievam un tur Viņu pie Viņa Vārda. Dieva Vārds ir izteicis šo pasauli, un tā radās. Tas ir tas pats, kam jums ir jātic šovakar, apsolītajam Dieva Vārdam.

121 Paskatieties uz to nabaga parasto sievieti, kas stāvēja tur pie akas. Viņa sacīja: “Mēs zinām, ka tad, kad Mesija nāks, Viņš pateiks mums šīs lietas.” Viņš bija pateicis viņai, kāda bija viņas problēma. Viņa sacīja: “Ser, es redzu, ka Tu esi pravietis. Mēs zinām, ka tad, kad atnāks Mesija, Viņš pateiks mums šīs lietas.” Skatieties.

122 Dievs runā ar netikli. Slava Dievam! Dievs runā ar prostitūtu, āmen, un lūdz kaut ko izdarīt: “Atnes Man padzerties.” Aizdomājieties par to. Īstens paradokss!

123 Un kāds tas ir paradokss, ka tā mūžīgās dzīvības sēkla, kas bija iepriekšnoņemta pirms pasaules radīšanas, varēja atrasties tamlīdzīgā vietā; kaut tur bija miesas vēlmes, šī nabaga sieviete, kas varbūt bija izmesta uz ielas, bet dziļi savā sirdī viņa bija iepriekšnoņemta mūžīgajai dzīvībai.

124 Kad tas Jērs tika nokauts pirms zemes radīšanas, saskaņā ar Bībeli mūsu vārdi bija ierakstīti tajā grāmatā. Jēzus sacīja: “Neviens nevar atnākt pie Manis, ja vien Mans Tēvs viņu nepievilks, un visi, ko Mans Tēvs ir devis, atnāks.” Vienkārši izplatiet Gaismu!

125 Paskatieties, kad šī gaisma apspīdēja tos priesterus un visu viņu intelektu. Kas notika? Viņi sacīja: “Viņš ir Belcebuls, zīlnieks, velns.”

126 Viņš sacīja: “Jūs esat no sava tēva, velna.” Lūk, no kurienes tas nāca.

127 Bet, kad šī necilā, netikumīgā sieviete sarunājās ar Dievu...un kā šī iepriekšnolemtā sēkla varēja būt noenkurota tādā zemiskā cilvēkā? Tas ir paradokss. Bet paskatieties, kad tā gaisma to apspīdēja, teica: “Ser, es redzu, ka Tu esi pravietis.” Lūk, pravietis ir tas, pie kura nāk Tā Kunga Vārds, pie pravieša, saprotiet. Un tas bija viņas grēks, un Viņam, pravietim, bija Vārds. Tāpēc viņa sacīja: “Es redzu, ka Tu esi pravietis. Lūk, mēs zinām, ka tad, kad atnāks Mesija, Viņš darīs šīs lietas.”

Viņš sacīja: “Tas esmu Es, ar kuru tu runā.”

128 Brāli, viņa atstāja to spaini un metās prom. Viņas liecība izglāba viņas pilsētu Ziharu. Lūk, tas bija paradokss, kad Dievs, kad Jēzus to paveica. Tieši tā.

129 Tas bija paradokss, kad Dievs Savu Garu ielika tajos pentakostos, nabadzīgos zvejniekos un neizglītosos cilvēkos, nevis augstajā priesterī Kajafā. Un, ak, kā Viņš ieliek Savu Evaņģēliju! Tas bija paradokss, kad Dievs izvēlējās metodi, kas tika nosaukta par “ķecerību, neprātu”, cilvēki līgojās un lēkāja, un trokšņoja, un rīkojās, it kā viņi būtu ārprātīgi. Tie nosauca viņus par “trakiem”. Tas ir paradokss, ka Dievs apgāja tās lielās, augstās sinagogas, tā ievērojamā sinedrija pagalmus un lielos, augsti izglītos priesterus un paņēma nezinošu, neizglītotu zvejnieku pulciņu, kas nezināja neko vairāk, kā vien ticēt Viņam un pieņemt Viņa Vārdu, un redzēt rezultātus. Un Dievam labpatika apiet to, ko viņi sauca par vissvētāko lietu pasaulē, lai paņemtu “plukatu” bariņu (kā tas tika saukts, un viņu pielūgsmes veids tika saukts par “ķecerību”), lai uztaisītu glābšanas ceļu. Jā. Lūk, tā ir patiesība, jūs nevarat to noliegt. Pāvils sacīja: “Tas, kas tiek saukts par 'ķecerību', tas ir tas veids, kā es pielūdzu savu Dievu, mūsu tēvu Dievu; tādā veidā, kas tiek saukts par 'ķecerību'.” Jā.

130 Tas bija paradokss, kad tas lielais uguns stabs, kas nonāca no debesīm, Tā Kunga eņģelis, uguns stabs, veda Israēla bērņus cauri tuksnesim. Tas bija paradokss, kas runāja ar Mozu tur degošajā krūmā. Un tas bija paradokss. Un astoņus simtus gadu vēlāk...un saskaņā ar Rakstiem, Jāņa Evaņģēlija 8:58, ja jūs vēlaties zināt, kur tas ir. Ja jūs gribat zināt, kur tas sākās sākumā, tas bija 2. Mozus 13:31. Un tas bija paradokss, ka pēc visiem tiem klejojumiem un visa tā laika Jēzus šeit pateica, ka: “Pirms bija Ābrahāms, ES ESMU.” ES ESMU bija degošajā krūmā. ES ESMU bija Tas, kurš runāja ar Mozu.

131 Pēc Viņa nāves, apbedīšanas un augšāmcelšanās notika kāds savāds notikums. Un Sauls, tas ebrejs ar līku degunu, īgns un ar nejauku raksturu, un dažus no draudzes pat bija nodevis nāvei, viņš bija ceļā uz Damasku, lai arestētu tos cilvēkus. Un tur viņiem bija kāds pravietis, vārdā Ananija, un viņš tur viņiem pravietoja, Tā Kunga pravietis, runādams viņiem Tā Kunga Vārdu, jo Viņš nāca pie viņa. Un kamēr draudzes gans Ananija tur pravietoja, Sauls devās uz turieni, lai viņu sagūstītu. Un pašā dienas vidū tas pats uguns stabs, kas nolaidās lejā un veda Israēlu, notrieca Saulu pie zemes. Un visi apkārt stāvošie cilvēki nespēja To ieraudzīt. Bet Pāvilam tas bija tik spožs, ka tas padarīja aklas viņa acis. Āmen. Viņš bija akls. Viņam tas bija tik ļoti reāls, bet visi pārējie to neredzēja. Tas ir paradokss. Ak! Ak vai!

132 To, ko sajūtas uzrāda vienam cilvēkam, tās uzrādīs citam. Tieši tādēļ cilvēki var sēdēt sapulcē un skatīties uz Tā Kunga darbu, piecelties, un iet ārā, un izsmiet to; bet cits turēsies pie tā no visas sirds. Tas ir paradokss, kā Dievs varēja uztaisīt cilvēkus, kam ir tāda pati miesa. Tas ir paradokss, redzēt, kā Dievs to dara pat šodien. Pāvilam tas bija paradokss.

133 Ziniet, Pāvils nekad nebija redzējis Jēzu fiziskā veidā. Viņam vajadzēja pieņemt atklāsmi, tieši tāpat kā izdarīja Pēteris. Pēteris nepazina Jēzu pēc fiziskā izskata.

Viņš sacīja: “Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?”

134 “Daži no viņiem saka, nu, ka Tu esi Mozus, bet citi saka, ka Tu esi Elija un Jeremija.”

Viņš sacīja: “Tas nav tas, ko Es prasīju. Ko *jūs* sakāt?”

Pēteris sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

135 Viņš sacīja: “Svētīts tu esi, Sīmani, Jonas dēls. Ne miesa un asinis tev to ir atklājušas, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs, to ir atklājis. Un uz šīs klints Es celšu Savu draudzi, un elles vārti nevarēs to uzvarēt.” Te nu tas ir, paradokss. Kad Viņš tur stāvēja un nepazina Viņu cilvēka miesā, bet viņš pazina Viņu caur Viņa darbiem un caur atklāsmi, redzēja, ka Viņš piepilda precīzi to, kas ir Raksti.

136 Tas ir tāds pats paradokss, kas izved cilvēku no kādas vecas, aukstas, formālas ticības mācības un ievēd dzīvajā Dievā. Tas ir paradokss redzēt, ka viens cilvēks lasa to pašu Bībeli un noliedz to, kamēr tas otrs ticēs tai un pieņems pierādījumu par to. Jā, tas ir paradokss, kad viņš redz, kā tas iedarbojas uz tā otra dzīvi, viņam, protams, būtu jāsaprot, ka tas ir tas pats Dievs. Viņa mācība ir nepareiza, ja tā ir pretrunā. Ja Dievs apstiprina Savu Vārdu, tad tava ticības mācība ir nepareiza. Āmen. Es negribu būt tik ass, bet tā ir Patiesība, paradokss.

137 Es teicu: “Trīsdesmit minūtes,” un tieši tik ilgs laiks ir pagājis. Man šeit ir vēl apmēram sešas lapas ar piezīmēm. Paradokss, vai jūs tam ticat? Āmen, es ticu tam. Un es apstāšos.

138 Atļaujiet man jums kaut ko pastāstīt. Paklausieties. Pirms kāda laika tur, dienvidos, no kurienes es nāku, reiz mani pacienāja ar saldējumu. Kāds vecs aptiekārs, mans draugs, īstens no augšas dzimis svētais, viņš bija īsts vīrs. Kādu laiku es nebiju viņu redzējis, un es braucu cauri tai pilsētai, un es apstājos, lai viņu apciemotu. Un es ieraudzīju tur viņa uzvārdu, un es nodomāju: “Nu, lūk, viņam šeit ir tas business, un viņš šeit ir jau gadiem ilgi.”

139 Un es uzkāpu augšā, iegāju iekšā, un tur nu viņš bija, sēdēja tur, skatīdamies pāri savām mazajām brillītēm, zini, skatīdamies pāri savām mazajām brillītēm, kas bija noslīdējušas uz viņa vaigiem. Un viņš teica: “Nu, tas taču ir brālis Branhams!” Un viņš piecēlās, pienāca klāt un apskāva mani, un papliksķināja man pa muguru. Viņš pateica savam dēlam, sacīja: “Ej, atnes mums kaut ko, nedaudz saldējuma.” Mēs tur stāvējām. “Vai gribi tasi kafijas?”

140 Es teicu: “It nemaz. Es norunāšu tevi līdz nāvei, ja tu man iedos tasi kafijas.” Es teicu: “Tas padara mani nervozu.” Es teicu: “Es vienkārši apēdīšu nedaudz saldējuma.”

141 Tā ka mums atnesa saldējumu. Un meitenes bija tur, veikalā, un tā tālāk, un mēs apsēdāmies un bijām nelielā sadraudzībā, ēzdami saldējumu.

142 Viņš teica: “Brāli Branham, es gribu tev kaut ko pastāstīt.” Teica: “Es, es tā īsti nevēlos stāstīt to citiem cilvēkiem.” Mēs runājām par To Kungu un Viņa labestību. Un vecais vīrs raudāja, un asaras ritēja pa viņa vaigiem, un viņš teica: “Es gribu tev kaut ko pastāstīt.” Teica: “Varbūt tev tas šķitīs neparasti,” viņš teica, “bet es ticu, ka tāds cilvēks kā tu to sapratīs.”

Es teicu: “Nu, turpini, brāli. Kas tas ir?”

143 Viņš sacīja: “Tas notika toreiz tās depresijas laikā,” viņš teica, “kad mans sirmā dēls bija vēl pavisam jauns vīrietis.” Un teica: “Mēs tolaik šeit ņēmāmies ar šo biznesu,” viņš teica, “bet cilvēki bija nabadzīgi, un viņiem nebija ko ēst. Un, lai saņemtu atļauju saņemt medikamentus vai vēl kaut ko, viņiem bija jāiet un jāstāv rindā.”

144 Un daudzi no jums to atceras. Protams, ka atceraties. Stāvēt rindā, lai saņemtu atļauju no apgabala, lai tu varētu dabūt tās zāles vai dabūt kaut ko ēšanai.

145 Un viņš teica: “Viendien es tur sēdēju, lasīdams savu Bībeli, un,” teica, “pie durvīm kāds pienāca. Un mans dēls piecēlās, jauns, iznāca tur priekšā.” Un teica: “Es dzirdēju, kā viņš pateica: ‘Nē, mēs nevaram to izdarīt.’”

146 Un teica: “Es ieklausījos. Es noliku malā Vārdu, un es ieklausījos. Un tas cilvēks sacīja: ‘Ser,’ viņš teica, ‘mana sieva teju teju noģībs.’” Un, kad viņš paskatījās, viņš ieraudzīja sievieti, kurai tūlīt sāksies dzemdības; tas bija jauns pāris. Un tas jaunais vīrietis viņam pateica: “Viņš teica: ‘Es...es stāvēju tajā rindā,’ teica, ‘ak, vesela kvartāla garumā.’ Un teica: ‘Mana sieva vienkārši vairs nevar tur nostāvēt.’ Teica: ‘Es gribētu zināt... Man ir ārsta recepte, viņai nekavējoties ir vajadzīgas

šīs zāles.' Teica: 'Vai jūs tās sagatavosiet, un tad es viņu aizvedīšu mājās, un tad es aiziešu un nostāvēšu rindā? Es...es dabūšu atļauju uz tām. Ja jūs...'

147 “Un dēls, zēns teica: 'Ser, tas ir pret noteikumiem. Mēs, mēs nevaram to darīt.'

148 “Viņš teica: 'Nu, es nezināju.' Teica: 'Liels paldies tev, dēliņ,' pagriezās, lai ietu prom.”

149 Un viņš teica, ka tieši tad, kad viņš sāka iet prom, kaut kas pateica viņam dziļi...dziļi sirdī: “Reiz arī Jāzepam un Marijai tika atteikts.”

150 Un sacīja: “Es piecēlos un sacīju: 'Pagaidi, dēls! Tikai brītiņu!’” Un sacīja: “Tas cilvēks apstājās. Un es aizgāju, paņēmu recepti, atgriezos atpakaļ un sagatavoju to, kamēr viņš gaidīja, turēdams savas sievas roku. Un viņa bija tik vārģa, ka vienkārši balstījās viņam uz pleca.”

151 Un teica: “Es izgāju tur ārā, un es...” Viņš teica: “Piedodiet, ka man tas ir jādara, ser.”

Viņš teica: “Viss ir kārtībā.”

152 “Viņa galva bija nolaista, un viņš vienkārši izstiepa roku.” Un, kad viņš ielika to viņa rokā, viņš teica: “Brāli Branham, es redzēju Jēzu.” Teica: “Es ieliku to tieši Viņa rokā.” Teica: “Brāli Branham, tur bija Viņš, tieši tāds, kā tas ir attēlots tajā gleznā.” Un teica: “Es...es nevarēju parunāt. Un tas vīrs pagriezās un izgāja no ēkas.”

Viņš teica: “Vai tu tici tam, brāli Branham?”

153 Es teicu: “Es ticu tam ar visu, kas manī ir. Protams.”

154 Svētais Martins no Tūras, ja jūs esat lasījuši par svēto Martinu, viņš bija karavīrs. Un viņš bija...viņš bija savs...viņš gāja sava tēva pēdās. Viņš vienmēr juta Dieva aicinājumu. Vienīgi, manuprāt, viņa radnieki nebija gluži reliģiozi. Un kādu dienu viņš gāja...

155 Vēsture saka, ka tā bija auksta ziema. Un viņš bija... Pie vārtiem gulēja kāds vecs ubags, un viņš mira no aukstuma, un daudzi cilvēki, kas būtu varējuši pabarot šo veco vīru vai iedot viņam kādas drēbes... Viņš prasīja, turēdams izstieptu roku. Vienkārši vecs, bārdains, netīrs vīrs gulēja pie pilsētas vārtiem. Un viņš sacīja: “Palīdziet man kāds. Es...es salstu. Es šonakt nomiršu. Iedodiet kāds man drēbes.”

156 Svētais Martins jau bija atdevis visu, kas viņam piederēja. Un viņam mugurā, kā jau kareivim, bija tikai viņa apmetnis. Viņš stāvēja maliņā un vēroja, un skatījās, vai kāds to neizdarīs. Cilvēki nāca un gāja, bet neviens negribēja viņam palīdzēt.

157 Tad viņš piegāja tur klāt un paskatījās uz to veco vīru. Viņš juta viņam līdzī. Viņš novilka savu apmetni, paņēma savu zobenu un pārgriezta to uz pusēm. Vienu tā daļu viņš uzlika sev ap pleciem, bet otrajā daļā viņš ietina veco ubagu, lai tas izdzīvotu līdz nakts beigām, un devās prom.

158 Cilvēki smējās par viņu, sacīja: “Kāds smieklīga izskata karavīrs, valkā tikai pusi apmetņa.”

159 Tajā naktī, kad viņš gulēja gultā, viņš pamodās. Kāds bija ienācis istabā. Viņš paskatījās, kas stāv otrā istabas galā, un tur stāvēja Jēzus ar to veco drānas gabalu, kurā tas bija ietīts. Tāpēc viņš to atpazina.

160 Viņš bija tas vīrs, svētais Martins, bija viens no tiem vīriem, kas toreiz cīnījās par to ticību, kas reiz tika nodota svētajiem. Viņš ticēja Dieva brīnumiem. Viņš ticēja runāšanai mēlēs. Viņš ticēja visai Derībai, ko bija sarakstījuši apustuļi. Viņš ticēja tam un cīnījās par to, kamēr vien viņš dzīvoja, un Dievs darīja brīnumus. Viņš saprata, kad ieraudzīja to veco ubagu, kas bija ietīts tajā drānas gabalā no viņa mēteļa, ka ir piepildījies Dieva Vārds: “Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem, to jūs esat darījuši Man.”

Jūs sakāt: “Tas cilvēks to neredzēja.”

161 Es ticu, ka viņš to redzēja. Es ticu, ka viņš to dabūja. Es ticu, ka tas bija tur. Es ticu, ka tas

bija Jēzus, ko viņš redzēja. Tā bija izpausta Dieva atklāsme, jo viņš to paveica.

162 Runājot par paradoksu, šeit ir viens no tiem. “Kad mirušie Kristū uzcelsies, bet mēs, kas esam dzīvi, piepeši, acumirkļi, tiksim izmainīti, lai kopā tiktu aizrauti, lai satiktos ar Viņu gaisā.” Jā.

163 Ak, kā Dievs tur Savu Vārdu šajā intelektuālajā periodā! Kā Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Kā Viņš joprojām spēj atpazīt cilvēka sirds domas! Kā Viņš joprojām var izmainīt cilvēku! Un kā Viņš joprojām var turēt katru vārdu, ko Viņš ir apsolījis šai dienai! Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Kā Viņš joprojām var izpausties un ļaut viņiem nofotografēt to pašu uguns stabu, kas sekoja Israēlam, to pašu, kas bija kopā ar Kungu Jēzu, to pašu, kas bija kopā ar Saulu tur uz ceļa, to pašu, kas atnāca un atrīvoja Pēteri no cietuma! Tas pats Dieva eņģelis ir šeit šovakar un dara to pašu, ko tas darīja, kad bija šeit uz zemes, izpausts cilvēka miesā. Kāpēc? Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

164 Vai jūs ticat paradoksam? Es ticu, ka Dievs vēlas, lai cilvēki ticētu paradoksam. Es aizņēmu daudz vairāk laika, nekā man bija dots. Es ticu, ka tas šeit varētu būt paradokss. Āmen. Es ticu, ka Dievs vēlas un grib paņemt Savus ļaudis un parādīt Sevi. Ja vien Viņš spēs panākt, lai kāds vīrietis vai sieviete, puisis vai meitene noliek malā savas domas un kļūst par Viņa gūstekni, un tic Viņam.

165 Viņš ir Viņa Vārds. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.”

166 Un tagad Viņš ir jūsos, godības cerība, tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš teica Jāņa Evaņģēlijā 14:12: “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.”

167 Viņš apsolīja Lūkas Evaņģēlijā, ka “kā tas bija Sodomas dienās”, kad izredzētā draudze, Ābrahāma grupa saņems zīmi, kā saņēma Ābrahāms, un Lata grupa saņems zīmi, kā saņēma Lats.

168 Tas ir ļoti neparasti, ka mums ir bijuši visi tie lielie reformatori, Luters un Veslijs, bet mums tur nekad nav bijis tāda vīra, kura vārds beigtos ar h-a-m, vēstnesis pasaulei. G-r-a-h-a-m ir seši burti. A-b-r-a-h-a-m ir Ābrahāms. Mums ir bijuši Mūdijs, Senkī, Finnijs un Nokss, Kalvins, bet nekad nav bijis *ham*, “tēvs tautām”. Tagad mums tāds ir. Tas ir paradokss. Vai jūs to zinājāt? [Sanāksme saka: “Āmen.” –Tulk.] Un paskatieties, viņš pilnīgi precīzi dara to, izsauc viņus no Sodomas.

169 Bet atcerieties, Ābrahāmam tur bija arī vēstnesis viņa grupai. Āmen. Un kādu zīmi Viņš izdarīja, kad Viņš bija pagriezis muguru teltij? Sacīja: “Es apmeklēšu jūs saskaņā ar Mana apsolījuma laiku, saskaņā ar dzīvības laiku.” Un Viņš sacīja: “Kur ir tava sieva Sāra?”

170 Sacīja: “Viņa ir teltī, Tev aiz muguras.” Un, kad viņš to pateica, Sāra smējās pie sevis.”

171 Viņš sacīja: “Kāpēc Sāra smējās, sacīdama: 'Tas nav iespējams'?” Saprotat?

172 Jēzus sacīja: “Kā tas bija Lata dienās, tā tas būs Cilvēka Dēla atnākšanas laikā; tie darbi, ko Es daru!” Dieva Vārds piepildījās. “Ja jūs paliekat Manī, Mani Vārdi paliek jūsos, tad lūdziet, ko vien gribat, un tas jums tiks izpausts.” Tas ir paradokss, redzēt Dieva apsolījumu...Dieva apsolījumu, kas tika dots pirms diviem tūkstošiem gadu, bet draudzes ētika ir aizvedusi cilvēkus tik tālu prom. Bet tā visa vidū Dievs nonāk un atkal atnes šo Vārdu Savā draudzē, pilnīgi precīzi. Tas ir paradokss. Vai jūs ticat Viņam?

Lūgšim.

173 Ja šovakar šeit ir cilvēki, kuri vēlētos redzēt, kā ar jums tiek īstenots paradokss, un izmainīt savas sirdis no neticības uz ticību Dievam, paceliet, lūdzu, rokas un sakiet: “Kungs, atceries mani, atceries mani.” Lai Dievs jūs svētī. Ak, tikai paskatieties uz tām rokām!

174 Debesu Tēvs, tur ir tik daudz roku, ka es nebūtu spējīgs katram pateikt: “Lai Dievs tevi svētī,” bet Tu zini viņus visus. Izmaini viņu domāšanu, Kungs. Ak, lai tas notiek, paradokss. Viņi vienmēr ir nedaudz šaubījušies. Varbūt viņi ir ticējuši daļēji. Varbūt daži no viņiem pat pieder

draudzei, un tomēr viņi nekad nav nonākuši līdz tam, lai viņiem būtu tā augstākā brīvība ticēt un zināt, ka to, ko Dievs ir apsolījis, Dievs ir spējīgs piepildīt. Tomēr mēs apliecinām, ka esam Ābrahāma dzimums, kurš nešaubījās par Dieva apsolījumu neticībā, bet bija stiprs, slavēdams Dievu. Tagad, Tēvs Dievs, es lūdzu Jēzus Vārdā, lai Tu esi žēlīgs viņiem.

175 Ak, Dievs, nonāc šovakar mūsu vidū, virzies virs mums un parādi mums, ka Tu joprojām esi brīnumu Dievs. Uztaisi paradoksu, Kungs, un parādi mums, ka Tavs Vārds joprojām spēj atpazīt sirds domas un nodomus. Tu joprojām esi tas pats, kas tiki izpausts tur, ko Ābrahāms nosauca par Elohimu, Tas Kungs Dievs, Radītājs, Vispietiekošais, pats par Sevi pastāvošais. Ak, Dievs, Tu joprojām esi mūžīgais Dievs, tas pats vakar, šodien un mūžīgi, un Tava Dēla Asinis ir darījušas draudzi svētu un šķīstījušas to. Tas Vārds, ak, ja vien viņi būtu varējuši to paņemt, nepievienojot ticības mācību, Kungs!

176 Bet, lūk, Viņš teica: “Es esmu vīnakoks, jūs esat tie zari. Zari nes vīnakoka augļus, jo vīnakoks...tas ir, zara dzīvība nāk no vīnakoka.” Cik ļoti mēs pateicamies Tev par to, Kungs! Cik tas ir pilnīgi!

177 Un šajā neticības un māņticību, un visvisādu ticības mācību dienā Tu joprojām esi tas pats Dievs, kas apturēja sauli Jozuas dēļ. Tu esi tas pats, kas bija uz tās nūjas, ko Mozus izstiepa virs jūras. Tu esi tas pats, kurš ar Mozus muti varēja izsaukt utis, blusas, vardes, jebko. Tu esi tas pats Dievs, kas varēja ielikt debesīs lietu. Tu esi tas pats, kas izlies uguni no debesīm. Tu esi tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

178 Ak, Kungs Dievs, parādi mums šovakar Savu godību, izglābjot un piepildot katru cilvēku, kas ir pacēlis savu roku. Dāvā to, Kungs. Lai tā nav tikai kārtējā formālā lūgšana. Lai tā nav kārtējā ceremoniālā rokas pacelšana, ko ir izraisījusi kaut kāda neliela ietekme. Bet lai tas ir no viņu sirds dziļumiem, kad cilvēki brēc: “Ak, Kungs Dievs, radi manī ticību, kas var ticēt Tev un var pieņemt katru Vārdu, un apliecināt katru apsolījumu ar 'āmen'”. Dāvā to, Tēvs. Es tagad uzticu to Tev Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

179 Labi, pulkstenis ir desmit. Mums šeit nav nepieciešama lūgšanu rinda. Mēs varam to darīt tur. Vai jūs tam ticat?

180 Cik daudzi šeit tic, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, kas tic, ka tā parastā sievietē, kas toreiz pieskārs Viņa drēbēm ar savu pirkstu...Viņš bija...Viņš bija fizisks, viņa pieskārs Viņa drēbēm. Tas ir paradokss. Viņš nevarēja to sajust, bet Viņš pagriezās un sacīja: “Kas Man pieskārs?” Un viņa nevarēja paslēpties. Un Viņš pastāstīja par viņas problēmām, un viņas ticība viņu dziedināja.

181 Un Bībele vēstulē Ebrejiem šodien saka, ka “Viņš ir Augstais Priesteris, kas spēj just līdz mūsu vajībām”. Cik daudzi slimie cilvēki tam tic? Paceliet savu roku. Labi, ticiet tam, un tagad paskatīsimies, vai tā ir taisnība.

182 Jūs sakāt: “Brāli Branham, kā tas atnāk?” Vienkārši ticot Vārdam tieši tā, kā tas ir uzrakstīts. Nepieņemiet nekādas baumas, ko *tas* puisis saka, ka tas ir *šādi*, bet *tas* puisis saka, ka tas ir *šitādi*. Ticiet tam tieši tā, kā tas ir uzrakstīts.

183 Ja Viņam būs jātiesā tevi pēc tā, kā tas ir rakstīts, tad kādēļ būtu jāpieņem kāda cita skaidrojums par to, jo tieši tādā veidā tas tiks tiesāts. Tieši tā, tas ir Viņa standarts. Viņš ir bijis nomodā par Savu Vārdu. Tajā nav nekā nepareiza. Tas ir precīzs Vārds. Tas ir tas, saskaņā ar kuru mēs tiksim tiesāti, tas ir Tas, Dieva Vārds.

184 “Un ja jūs paliekat Manī,” tā ir ticība, “Mans Vārds paliek jūsos,” jo Viņš ir Vārds, “tad prasiet, ko vēlaties.”

185 Pieskarieties tagad Viņa drēbēm, sakiet: “Kungs Jēzu, es no visas sirds ticu, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās. Es ticu, ka Tu esi tas pats Dievs, kas darīja visus tos brīnumus, kurus mūsu draudzes gans šovakar parādīja mums Vārdā. Es ticu, ka Tu esi tas Augstais Priesteris. Kungs,

ļauj man pieskarties Tavām drēbēm. Pēc tam runā caur šo brāli, un...un viņš apgalvo, ka Tu runā caur viņu. Un turklāt viņš nepazīst mani, bet Tu mani pazīsti.” Un tad paskatīsimies, vai Viņš nav tas pats brīnumu Dievs, un atkal notiks paradokss, neizdibināmais, ko cilvēks nespēj atpazīt un izstāstīt.

186 Vai jūs ticēsit tam? Ja Viņš to izdarīs, tad mēs zinām, ka tas būs paradokss. Vai pareizi? Man bija paredzēta lūgšanu rinda; es tik ļoti aizrāvos ar to, ka es...es vienkārši novirzījos no tā, un laiks ir gandrīz beidzies. Ticiet. Sāksim no... Es nevaru...

187 Man nāksies jūs sadalīt. Sāksim *šajā* pusē. Kāds no *šejienes*. Cik daudzi no *šejienes* zina, ka es nepazīstu jūs vai arī neko par jums nezinu, paceliet rokas; un jūs, kas esat slimī, vai jūs zināt, ko jūs gribat paprasīt Dievam? Labi.

188 Kāds no jums, ticiet, vienkārši pieņemiet to no visas sirds. “Kungs Jēzus, tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Ļauj man pieskarties Tev, Kungs. Mana ticība virzās pie Tevis uz turieni, pie Majestātē sēdošā Dieva labās rokas. Un Tavš Svētais Gars, kas bija Tevī, ir šeit šovakar. Ļauj man vienkārši pieskarties ticībā, Kungs.” Tad skaties, vai Viņš joprojām ir paradoksa autors, lai piepildītu lietas, kas ir pilnīgi nezināmas. Vienkārši esiet godbijīgi.

189 Lūk, vai redzat to šeit? Tā ir melnādaina kundze, kas sēž tepat aizmugurē. Viņa raizējas par nierēm. Viņai tikko bija operācija. Es šo kundzi nepazīstu.

190 Es esmu tev svešinieks. Vai pareizi, kundze? Bet tā ir taisnība, vai ne? Vai tu tici, ka tas pats Dievs, kurš varēja pateikt tai parastajai sievietei, kas tur pieskārs Viņa drēbēm, un otrā ezera krastā...vai tu tici, ka tas ir tas pats Dievs? Tu nevarētu pieskarties man fiziski, tu zini. Tāpēc es vienkārši... Un es tevi nepazīstu. Tāpēc ir Augstais Priesteris, jo Viņš teica, ka Viņš ir tas Augstais Priesteris. Vai pareizi? Un tu tici tam. Kad tu tur lūdzies, lai tā izrādītos tu, kaut kas tev pieskārs, un es uzreiz to pieminēju. Vai pareizi? Labi.

191 Tā operācija, kas tev tika veikta, šķiet, nebija pārāk veiksmīga. Tev turklāt nekļūst labāk, un tu esi par to uztraucies. Un šovakar tu atnāci uz šejieni tieši ar šādu mērķi. Ja Kungs Jēzus atklās man, kas tu esi, kā Viņš to izdarīja Sīmanim, kurš tur atnāca, vai tu ticēsi, ka es esmu Viņa pravietis, Viņa kalps? Vai tu tici tam? Pigrama kundze. Pareizi. Tagad tici no visas sirds, ej mājās un esi vesela. Tu izveselosies, jo tava ticība dara tevi veselu.

192 Vai jūs ticat no visas sirds? Kā ir ar šo sektoru, kas ir šeit, kaut kur...vai kāds tic?

193 Vīrietis, kas sēž tur beigās, viņš cieš no acu problēmas. Es nezinu, vai viņš zina... Jā, tagad viņš mani ir uztvēris. Viņš jūt Garu. Jā, vai redzat to gaismu virs tā vīrieša? Otisa kungs, tāds ir tavš vārds. Es esmu tev pilnīgi svešs, bet tu esi noraizējies par savām acīm. Kristus dara tevi veselu, tava ticība.

194 Pajautājiet tagad tam vīrietim, vai es kādreiz esmu viņu redzējis, kaut ko par viņu zinājis, vai tai sievietei, lai kas tas arī nebūtu. Tas ir paradokss. Vai jūs ticat tam? Viņš ir tas pats vakar un šodien. Viņš apsolīja: “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsit.” Tieši tā Viņš identificēja Sevi kā Mesiju. Vai pareizi? Nu, Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un jūs zināt, ka tas nevaru būt es. Es neesmu Mesija. Es esmu tikai cilvēks, jūsu brālis. Bet šeit ir Svētais Gars, tas ir tas Mesija. Tas ir tas Līderis. Viņš ir Tas, kurš zina. Es nepazīstu šos cilvēkus; viņi to zina.

195 Lūk, es gribu jums parādīt. Tur malā sēž melnādaina sieviete, lūk, tur, kas cieš no vairogdziedzera slimības. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kas tu esi? Kellijas kundze. [Māsa kliedz: “Tā esmu es!” –Tulk.] Pareizi. Labi.

196 Vai jūs ticat no visas sirds?

197 Svansona kungs tur aizmugurē, ar nervu slimību, vai tu tici, ka Dievs var darīt tevi veselu? Ja tu ticēsi tam no visas sirds! Labi, tas ir tavš. Dievs dara tevi veselu.

198 Vai jūs tam ticat? Es nepazīstu šos cilvēkus. Pajautājiet viņiem, vai es viņus pazīstu. Tas ir

paradokss.

199 Brītiņu uzgaidiet. Tur ir tā Gaisma, tā ir apstājusies virs kādas sievietes. Es zinu, kas viņa ir. Viņa sēž tepat. Neuztraucies, Kolinsa kundze, beidz raizēties par to, no kā tev paliek slikti. Viss būs labi. Dievs ved. Lūk, es pazīstu to sievieti. Es zinu, kas viņa ir. Viņa ir no Indiānas vai Kentuki. Es viņu pazīstu. Viņas vīrs tur ir manas draudzes loceklis, viņš tur ir diakons, jauks cilvēks. Bet tur ir tā Gaisma. Vai tad jūs neredzat to tieši virs viņas? Viņa ir noraizējusies, viņa nejūtas labi, un viņa ir satraukusies par kaut ko, par ko viņa nezina, vai darīt to, vai nedarīt. Vienkārši atceries, pārstāj satraukties, māsa, viss būs labi. Viņš zina visu par to. Viņš vadīs tevi, ja vien tu ļausi Viņam rīkoties.

200 Āmen! Tas pats vakar, šodien un mūžīgi, Viņš ir paradokss! Mēs esam pateicīgi par to. Vai jūs tam ticat?

201 Tādā gadījumā piecelieties kājās un pieņemiet to, un sakiet: “Kungs Dievs, es nāku pie Tevis Jēzus Kristus Vārdā, darbojies manī un atsūti pār mani godību un Tavas svētības, un Tavu spēku. Lai manā sirdī tagad ienāk paradokss. Es ticu. Es ticu.” Ticiet tam no visas sirds.

202 Paceliet savas rokas, kamēr jūs dziedāsiet šo seno draudzes dziesmu: “Viņu mīlu es, Viņu mīlu es, jo Viņš pirmais mani mīlēja.” Aizveriet acis. Aizveriet visas savas domas un vienkārši ļaujiet Jēzum Kristum ienākt jūsos, un ikviens no jums tiks dziedināts un piepildīts ar Svēto Garu.

203 Viens paradokss šovakar aizdedzinātu to, tam būtu jāaizdedzina šī vieta. Jēzus Kristus ir šeit. Kurš to var izskaidrot? Pajautājiet šiem cilvēkiem, aizejiet pie viņiem. Jums ir viņu vārdi un pārējais, uz šīs lentes. Ejiet, paprasiet viņiem. Saprotiet, es par viņiem neko nezinu. Kas to dara? Dievs, šajā intelektuālajā periodā...

204 “Kur tad ir kaut kāds lietus debesīs,” teica zinātnie Noasa dienās, “kurā vietā tur augšā tas ir?” Dievs apsolīja to! Tas notika.

205 Kā šīs lietas var notikt? Es nezinu. Dievs apsolīja to! Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Aleluja! Paradokss! Es mīlu Viņu, es mīlu Viņu, jo Viņš pirmais mani mīlēja un ir atvēris manas aklās acis, lai es varētu ienākt un redzēt Viņa klātbūtni, un zināt, ka Viņš ir šeit. Āmen un āmen!

206 Tagad vienkārši pacelsim savas rokas un pielūgsim Viņu, kamēr mēs dziedāsim to. Slava Dievam! Paldies Kungam Jēzum Kristum par Viņa labestību un žēlastību! Lai Dievs jūs svētī.

PARADOKSS

(A Paradox)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 1. augustā Čikāgā, Ilinoisas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 63-0801 ilgst 1 stundas un 22 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.